Speur de waakhond van Regals:

Uitgave kan netter

VAN DE AUTEUR Leo Regals (pseudoniem van Roel Jungslager) zijn wederom twee Nederlandstalige kinderboeken op de Antilliaanse boekenmarkt verschenen t.w. "Speur, de waakhond" en het vervolg daarop "Speur, de waakhond, deel 2". De boekjes zijn door Wop Sijtsma geillustreerd en lijken qua uiterlijk precies op elkaar. Ze bevatten samen in totaal 20 hoofdstukken, elk voorzien van een titel.

In beide boeken gaat het om eenvoudige verhaaltjes over het leven van de hond Speur, die aan het begin van het eerste deel, bij een gezin terecht komt. De auteur geeft alledaagse gebeurtenissen weer vooral met betrekking tot enerzijds het kontakt tussen Speur en andere dieren en anderzijds de vriendschap tussen Speur en de kinderen uit het gezin. Hij maakt dingen mee die honden woonachtig in een beschermd en vriendelijk milieu weleens meemaken zoals: een bezoek aan de dierenarts, gewassen worden en weglopen van huis om daarna weer terug te komen. Maar bovenal zal de lezer kunnen volgen hoe hij zich langzaamaan tot een echte waakhond ontwikkelt.

De boekjes kunnen ook afzonderlijk gelezen worden en door de korte zinnen en de moeilijkheidsgraad kunnen kinderen in de leeftijdsgroep van 7-8 jaar ze gemakkelijk lezen. Toch laten de boekjes — bij het zien alleen al — een gevoel van ontevredenheid bij me achter.

Door het slordige snijwerk en de onzorgvuldige afgemaakte omslag (er is gebruik gemaakt van een plastic bandje en nietjes ter versteviging en inbinding) alsmede door de reklame die achter op de omslag wordt gemaakt voor andere boeken van de auteur — zijn het in mijn ogen lelijke boeken geworden.

Daarbij komt nog dat de illustraties afschuwelijk zijn. Ik kan me helaas niet aan de indruk onttrekken — en men vergeve het mij als het niet zo is — dat de illustrator slordig en veel te snel zijn werk heeft gedaan. Hij heeft veelvuldig gebruik gemaakt van zware zwarte inkt. Daardoor en ook door het hier en daar toepassen van perspektieven komen sommige illustraties als het ware abstrakt over en lijken mij daardoor vrij ongrijpbaar voor kinderogen.

Het liefdevolle van de tekenaar die soms zo voortreffelijk tot uiting kan komen in kinderboeken is in dit geval totaal zoek. Dat zwarte mensen steeds weer als zwarte pieten worden afgebeeld, getuigt van gebrek aan kreativiteit en kunstenaarszin. Het geeft de indruk alsof de illustrator totaal zonder toewijding zijn werk heeft voltooid.

En toch dit alles overwegende blijft bij mij de retorische vraag hangen: Is het soms niet de auteur c.q. uitgever die de uiteindelijke verantwoordelijkheid draagt voor het geheel? Dat gevoel voor verantwoordelijkheid mis ik trouwens in de boeken zelf ook. Ze zijn namelijk niet vrij van stijlfouten en zinnen worden soms op ongelukkige wijze geformuleerd teneinde leesbaarheid van de teksten te behouden.

Uiteraard zullen veel kinderen zo op het eerste gezicht graag naar die boeken grijpen en wel om de volgende redenen: De verhalen zijn simpel en gemakkelijk te lezen vanwege de korte zinnen. Bovendien zijn de verhalen afgewisseld met talrijke illustraties (leesluie kinderen nemen immers liever boeken met veel plaatjes — maar dan mogen het toch leuke plaatjes zijn). De bladspiegel is overzichtelijk en het gekozen lettertype is zonder meer aantrekkelijk. De bekende dieren die erin voorkomen zoals geit, hagedis enz. spreken kinderen ook aan. Maar zijn wij, volwassenen, soms niet degenen die in eerste instantie de verantwoordelijkheid dragen voor een korrekte keuze van kinderboeken?

En ook blijf ik me afvragen: waarom kunnen mensen, die het privilege bezitten om te kunnen schrijven en te kunnen uitgeven, niet wat meer moeite doen om iets duurzamers op de markt te brengen? Duurzaam in de zin van een kwalitatief goed boek (het hoeft heus geen dure uitgave te zijn) zowel inhoudelijk als qua uiterlijk zodat de lezer, na het lezen ervan, het waardevol acht om het goed te bewaren en later misschien nog eens over te lezen.

Waarom een boek gieten in de vorm van een flodderroman die geen enkele bewaarwaarde heeft? Neem me niet kwalijk, maar zulke boeken doen — misschien ten onrechte — het vermoeden rijzen als zouden ze uit commercieel oogpunt vlug in mekaar zijn gedraaid.

VIOLA STATIA

"Speur, de waakhond" en Speur, de waakhond, deel 2", zijn door de auteur zelf uitgegeven en kosten NAfl. 5,- per deel. Verkrijbaar in de boekhandels.